

i første Række de Kommuner, som man har anset for mest bebyrdede, nemlig Amtskommunerne, har man ment, ligeledes i Overensstemmelse med, hvad der i Fjor blev forhandlet saa udførlig, at Grundlaget for en saadan Støtte fra Statskassens Side burde være Hensynet til Vejudgifterne, Udgifterne til Landevejene. — Man kan ikke af den kommunale Statistik nøjagtig se, hvor stort et Beløb der i dette Øjeblik udredes dertil, da Statistikken ikke er ført saa vidt, men det er vel et Beløb, af maaste lidt over 2 Millioner Kr. For 5 Aar siden var det 2,280,000 Kr. Dette Beløb har imidlertid nogen Tendens til at synke; saa at det maaste i dette Øjeblik ikke udgør saa meget over 2 Millioner. Deri indeholdes en Del Bidrag fra Købstæderne, dels Bidrag til selve Landevejene, som udredes efter Købstædernes Hartkorn, dels Bidrag til Vedligeholdelse af Landvejsgaderne, der jo, som man ved, i Henhold til Vejloven af 1867 deles lige mellem Amtet og Købstadbeboerne. Vi have ment, at hvis man anslaar det Beløb, det her drejer sig om, til noget over 2 Millioner Kr., vil der deraf kunne foreslaas udredet af Statskassen Halvdelen eller lidt over 1 Million Kr. Naar vi ere blevne staaende ved Halvdelen, er det, fordi der er en vis berettiget Grund til at dele disse Udgifter omtrent ligelig, idet man forudsætter, at Bestyrelsen for Vejvæsenet fremdeles skal være i Amtets Haand, og der derfor er Grund til at lade Amtspartitionsfonden, som skal bære Udgiften, være lige ansvarlig for Udgiftens fremtidige Udredelse med Statskassen. Foruden dette, som man altsaa tillader sig at anbefale til Tingets Velvilje, have vi optaget en Bestemmelse, som ligeledes ofte har været Genstand for Forhandling her i Tinget, og som var foreslaaet af den tidligere Finansminister i Fjor, nemlig et Forslag om, at Statskassen her efter skal overtage Udgiften til Delinkventomkostninger, som nu udredes ligelig af Amt- og Købstadkommunerne. Disse Udgifter bleve af Finansministeren i Fjor anslaaede til et Beløb af 400,000 Kr., og hvad dette Beløb angaar, er det som bekendt saa, at den største Del falder paa Købstadkommunerne og en mindre Del paa Landkommunerne. Omtrent 176,000 Kr. udredes af Amtskommunerne og omtrent 220,000 Kr. af Rjøbenhavn og Købstæderne. Medens altsaa den første Paragraf indeholder en Støtte, der fortrinnsvis kommer Amtskommunerne til gode, vil § 2 indeholde et Bidrag, der fortrinnsvis kommer Købstæderne til gode, og i alt vil dette som sagt udgøre et Beløb, der nærmer sig til 1½ Million. Et saa stort

Beløb kan man vel gøre Regning paa vil blive disponibelt i det kommende Finansaar. Jeg kan altsaa hermed anbefale dette Forslag til det ærede Ting.

Sammen med det ærede Medlem for Ringløbing Amts 4de Valgkreds (H. Nielsen), har jeg tilladt mig at anmeldte et andet Forslag, som ikke er meget vidtrækkende, men som jeg tror at burde tillægges en ikke ganske ringe praktisk Betydning, naar det kan lættes i Værk. Det er et Forslag, som gaar ud paa at lette Udstykning af Husmandslobder. Man maa ikke opfatte det som et Forsøg paa at løse Husmandsspørgsmaalet, det er det paa ingen Maade, og det maatte vel ogsaa anses som upassende, om man nu vilde forsøge at optage denne store Opgave, saa længe den ligger til Overvejelse og Bearbejdelse i den i Foraaret nedsatte Landbotommision. Det Forslag, vi her have fremdraget, er ogsaa saa let overfueligt, at det næppe behøver nogen særlig Kommissionsbehandling; ethvert af Tingets Medlemmer vil overmaade let kunne danne sig sin Mening derom. Det er mig for øvrigt bekendt, at det har været Genstand for Forhandling i Landbotommisionen, men derpaa skal jeg naturligvis ikke nærmere indlade mig. Jeg gaar ud fra, at det er et lille Forslag, der ikke kan vente at møde nogen egentlig Modstand. Det gaar nemlig kun ud paa at udvide den Grænse for Jordloddernes Størrelse, som hidtil har givet Afgang til at saa en Udstykning berigtiget uden Bonitering, Taksation og de forskellige Formaliteter, som kræves. I Lov af 4de Juli 1850 om Ansættelse af Jordboniteringsmænd findes den Hovedregel, at en Taksation maa finde Sted for hver Gang en Udstykning skal ske, og at denne Taksation kun kan gælde for et Tidrum af 10 Aar. Naar altsaa en Udstykning skal foregaa, som ligger mere end 10 Aar fjernt fra en tidligere foretagen Taksation, skal en saadan ny Taksation foretages. Der tilføjes, at mindre, navnlig fjernere beliggende Jordlodder kan Ministeriet fritage for denne Bestemmelse og for deres Bedkommende lade Hartkornfordelingen foretage i selve Ministeriet uden de mange Omstændigheder, som en Udstykning ellers fører med sig. Nu er det mig bekendt, at dette i Praksis overvejende har været udført saaledes, at Jordlodder, der ikke overstige 1 Tønde Land, have faaet denne Begunstigelse; men naar de have overstøget 1 Tønde Land, har man i Reglen ikke indladt sig derpaa. Tanken med dette Forslag er blot den at udvide Grænsen for Størrelsen af de Arealer, der have Afgang til denne lettere Foretagelse af Taksationen. Hvilken Grænse man der skal nævne, kan